

som gaar ind paa den riges Vin. Og som Tilstanden er her i Landet, den Banskfelighed, der er ved at staae Benge til andre Formaal end militære, den Banskfelighed, der er for at redde noget af Betydning for den menige Mand af Statskassens Midler, det er det, der gør dette Forslag forsvaret. Den Utilbøielighed, som hersker her i Landet til at begunstige Landbruget, til at gøre noget for Opdragelsen, for Husmændenes Uddannelse o. s. v., den Banskfelighed, som alle disse Virksomheder have, den Ubethdelighed, man yder dertil i Sammenligning med den danske Stats andre Bevillinger, gør et saadant Forslag forsvaret. Det gør, at man kan sige: Her ville Pengene — ikke alene Ederes egne, men lidt til, altid nogle Hundrede Tusinder maatte nogle Millioner til — komme Eder til Gode paa den Maade. Det er Forsvaret for dette Forslag. Det er dette Forslags stærkeste Forsvar, og jeg tror, at det vil blive forstaaet, at det er et Forsvar.

Saa er der blevet talt herom, at det var uforsvaret at gennemføre dette Forslag, som her forelaa paa nye indirekte Skatter. Jeg veed ikke, hvad de Herrers Mening er. Hvor vente de at faa Benge fra til Deres Alderdomsforsørgelse ad anden Vej end gennem indirekte Skatter? Der blev af det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds (Bojzen) staaet paa Indkomstskatten. Der siges: Vi skulle nok faa Indkomstskat til Alderdomsforsørgelse! Til den Sag, som var Højres Livsag, som de hang stærkest ved, som var deres vigtigste Sag, deres Hjertesag, til Forsvarssagen, kunde vi ikke faa en Indkomstskat og saa skulde vi faa en Indkomstskat, af dem til Smaamanden her i Landet. De, der tro det, burde have Præmie for Godtroenhed. Altsaa den Betragtning lader jeg udenfor — foruden det, at der næppe er mange, der praktisk have tænkt sig det Omfang, som en Indkomstskat, der ikke var forbunden med en betydelig Vættelse af Militærudgifterne, vilde faa, naar den skulde til at give noget betydeligt. Saa er der her fra forskellige Sider talt om, at man vilde lægge op paa forskellige Maade. Men hvad er Meningen hermed? Det sker jo ogsaa med de indirekte Skatter, at det, som man vil tilføre dem, bliver lagt op. Jeg tror, at naar man under det nuværende System vil give en Alderdomsforsørgelse, saar man Valget mellem at tage den paa Æl og Vin, som her foreslaaet, eller at tage den paa Brændevin og saa bytte Æl og Sukker. Og saa har Regeringen desuden hele sit finansielle System og hække de Forslag, som den under Navn af ubetrimelige Skatter faldt med sidste Valgdag, i sin Haand. Jeg kan i alt Fald

ikke regne ud, hvorfra man vil faa Midler til at lave en Alderdomsforsørgelse ved at lægge 2—3 Millioner hen i Kassen, hvorfor Regeringen saa maatte købe de Obligationer, den ikke kan faa affat andet Steds; dem baandlægger den i en Fond til Fordel for Alderdomsforsørgelsen, og saa skulde man vente, indtil Renten af de Benge skulde danne Alderdomsforsørgelsen. Det skal nok komme til at være sine 100 Aar, og i den Tid er Befolkningen lumst nok til at fordoble sig, og saa kan den maatte naa til at faa 25 Kr. til en enkelt eller 50 Kr. til en Familie. Hvis De ikke tro, at det vil vise sig og forstaa, hvad det er, tror jeg, at De tage højlig fejls.

Der er saa tillige talt om her, at det farlige ved dette Forslag var, at Afgørelsen laa for højt oppe, og at det byggede paa Centralisation. Jeg gad nu for det første vide, hvorledes man har tænkt sig et Alderdomsforsørgelsesforslag bygget paa andet end Centralisation, hvorledes man har tænkt sig en Alderdomsforsørgelse med betydelig Støtte fra Statskassens Side, som ikke var bygget paa Centralisation, hvor ikke Centralisation og Statstilhyn kom frem, og hvor det ikke blev en væsentlig Sag. Jeg vil endogsaa sige, at naar man ser hen paa dette Forslag og den Maade, hvorpaa det knytter sig til den bestaaende Kommunalordning og lægger Afgørelsen, den virkelige Afgørelse, i selve Kommunernes Hænder, saa tror jeg ganske lig, at der har været Forslag fremme om de sociale Reforme, som have taget mere Hensyn til Menigmands Selvstændighed end dette Lovforslag. Det ærede Medlem fra Møen (Bojzen) siger: Tænk dog paa Menigmands Selvstændighed her i Landet! Det rammer jo heller ikke denne Lov. Det er mærkeligt, at det ærede Medlem, da han sang sin Jubel-hymne over Regeringens Sygefælleslov, glemte at tale om, at denne Lov i sin § 5 bestemmer, at der nedsættes et Udvalg, og saa hedder det: „Udvalgets Afgørelse kan indantes for Indrengsministeren af den, hvis Optagelse er bleven nægtet, samt af Sygefællesinspektøren“ o. s. v. Hvor kan det være, at det ikke rammer Menigmands Selvstændighed, naar det staaer i Sygefællesloven, medens derimod Henlæggelse under Indrengsministeren rammer Menigmands Selvstændighed, naar det staaer i Alderdomsforsørgelsesloven? Jeg siger, at det ogsaa kan være en lille Smule Anledning for det ærede Medlem til at tænke paa Menigmands Selvstændighed. Nej, for mig stiller Sagen sig saaledes, at det gode, det virkelig gode ved dette Lovforslag er, at det tager alle med, og saa tillige det, at det ikke bygger